

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ДМИТРА МОТОРНОГО
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ ТА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

**МАТЕРІАЛИ
ІХ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
МАГІСТРАНТІВ І СТУДЕНТІВ
ЗА ПІДСУМКАМИ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ 2021 РОКУ**

КАФЕДРА «СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ НАУК»

Мелітополь 2021

ІХ Всеукраїнська науково-технічна конференція магістрантів і студентів ТДАТУ. Кафедра «Суспільно-гуманітарних наук»: матеріали ІХ Всеукр. наук.-техн. конф., 10-25 листопада 2021 р. Мелітополь: ТДАТУ, 2021. 59 с.

У збірнику представлено виклад тез доповідей і повідомлень поданих на ІХ Всеукраїнську науково-технічну конференцію магістрантів і студентів Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного.

Тези доповідей та повідомлень подані в авторському варіанті. Відповідальність за представлений матеріал несуть автори та їх наукові керівники.

Відповідальні за випуск: завідувач кафедри СГН Михайлов В.В.

© Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного, 2021

ціннісних передумов; 2) рівень організації сторін; 3) сторони конфлікту повинні дотримуватись певних правил, що дають змогу зберегти або підтримувати їхні відносини [4].

Таким чином, роль дослідження конфліктів визначається як пріоритетна у професійній діяльності. Без правильної моральної та психологічної підготовки з приводу конфліктних ситуацій не буде значних досягнень [5]. Потрібно пам'ятати, що єдиний спосіб досягнути кращого результату в суперечці — відхилитися від суперечки.

Список використаних джерел

1. Партико Н.В. Психологія конфліктів : навч. посіб. Львів: Львівська політехніка, 2019. 132 с.

2. Карамушка Л.М., Дзюба Т.М. Психологія управління конфліктами в організації : (на матеріалі діяльн. освіт. організацій) : монографія. АПН України, Ін-т психології ім. Г. С. Костюка, Полтав. держ. пед. ун-т ім. В. Г. Короленка.

3. Захарчин Г.М., Винничук Р.О. Управління конфліктами : навч. посіб.. – 2-е вид., допов. – Львів : Львівська політехніка, 2019. 192 с.

4. І. Л. Валевська І.Л., Г. М. Перепелиця Г.М. Конфлікт міжнародний. Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т. К: Знання України, 2004. Т.1. 760с.

5. Максимець О.М., Адамович А.Є. Переговори як складова частина ділової комунікації. Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Вип. 36, 2021. С. 124-128. URL: <http://www.tsatu.edu.ua/shn/statti-za-2021-rik-5/>

Науковий керівник: *Адамович А.Є., к.філол.н., доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного.*

ДИСТАНЦІЙНА ОСВІТА ЯК ОДИН З ВИКЛИКІВ СЬОГОДЕННЯ: ПОТЕНЦІЙНІСТЬ І ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ

Резниченко А. А., artyr00reznichenko@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Дистанційна освіта стала однією із складових сучасного життя, різні її форми активно впроваджуються в освітній процес як за кордоном, так і в нашій державі. Вперше поняття дистанційного навчання з'явилося у XVIII столітті, коли особливої популярності набула пошта. Тоді студенти й викладачі обмінювалися листами: викладачі відправляли навчальні матеріали й завдання, а студенти – свої роботи. Така ситуація була обумовлена труднощами переміщення між регіонами, і цей вид освіти був єдиною можливістю для студентів отримувати кваліфікований супровід викладачів. «Кореспондентський» тип дистанційного навчання використовують студенти у всьому світі і в епоху інформаційних технологій. Актуальність дистанційного навчання через два століття пояснюється його доступністю, студент незалежно від свого місця знаходження у зручний для нього час має можливість доступу до навчального матеріалу та спілкування з викладачем. Окрім того, використання дистанційної освіти через мережу Інтернет відкриває доступ до широкої джерельної бази.

Кінець XX століття ознаменувався появою і розвитком інформаційних технологій. Це забезпечило прорив у дистанційній освіті, зробило її більш доступною, окреслило нові перспективи та методики подачі матеріалу. Використання мережі Інтернет, теле- та радіоэфірів, доступ до наукових джерел дало людям можливість у вільний час, не виходячи з дому знайомитись з останніми науковими досягненнями, переглядати та слухати освітні теле- та радіопередачі. Останнім часом в освітньому просторі спостерігається тенденція

розвитку дистанційних форм здобуття освіти: заклади вищої освіти (ЗВО) пропонують можливість здобуття як першої, так і другої вищої освіти.

Популярність впровадження форм дистанційного навчання в освітній процес сучасними закладами вищої освіти обумовлює необхідність дослідження їхніх можливостей щодо формування кваліфікованих фахівців.

Аналіз теоретико-методологічних джерел [1–4] показав, що система освіти (зокрема і вищої) ще не готова до відмови від класичних очних форм навчання і впровадження форм дистанційного навчання. Думки науковців щодо потенційності дистанційної освіти розділились. Можна виділити три принципові позиції стосовно цього питання.

Першу представляють *противники всіх нових форм навчання, зокрема, повного переходу на дистанційну форму*. Ця група науковців схиляється до думки, що дистанційна освіта знижує рівень знань та підготовленість до майбутнього працевлаштування, адже відсутнє стимулювання здобувачів вищої освіти (не кожен з них має бажання самостійно оволодівати певною інформацією, а методи та засоби контролю легко можна обійти за допомогою інтернет-ресурсів, доступ до яких відкритий).

Другу становлять науковці, які *вважають, що дистанційна форма не зможе повністю замінити очну, однак вона має право на існування як складова навчального процесу*. На їхню думку, «домашня освіта» цілком відповідає сучасним вимогам та потребам суспільства, а дистанційну освіту вважають тимчасовою необхідністю, що обумовлена зовнішніми факторами, але повністю замінити очне навчання вона не зможе.

Представники третьої вважають, що *майбутнє саме за дистанційною освітою, а традиційні методи навчання застарілі і повністю себе вичерпали*. Цю позицію здебільшого відстоюють молоді науковці, які керуються вимогами науково-технічного прогресу та передовими технологіями. Для них пріоритетним завданням є створення нового освітнього простору, адже майбутнє, на їхню думку, саме за дистанційною освітою.

Однак, не зважаючи на протиріччя, пов'язані із впровадженням форм дистанційного навчання в освітній процес, можемо констатувати, що дистанційна освіта вже стала важливою складовою, яка активно впроваджується упродовж останніх років. І вже можемо виявити проблеми, пов'язані із її впровадженням.

Система дистанційної освіти дає рівні можливості реалізовувати права людини на освіту та отримання інформації. ЗВО активно розвиваються у напрямку надання різних форм навчання та пропонують цільовій аудиторії можливість доступу до навчальних матеріалів, зокрема і в онлайн-форматі. Потреба дистанційних форм навчання обумовлена посиленням уваги до особливостей використання інформаційних технологій в освіті. Висвітлюючи переваги дистанційного навчання у ЗВО, насамперед треба зазначити, що воно вирізняється такими можливостями, як: гнучкість, мобільність, модульність, паралельність, масштабність та ін. Перевагами дистанційного навчання можна назвати масовість, рентабельність, цілодобовий доступ до навчальних матеріалів, відсутність географічних кордонів тощо. Обмін інформацією між викладачами та здобувачами відбувається за допомогою онлайн-сервісів. Здобувач може отримати консультацію, необхідну літературу від викладача, вивчити матеріали курсу віддалено. Контроль знань також проводиться дистанційно, за допомогою відеозв'язку або інтерактивних програм тестування. Треба зазначити, що застосування дистанційного навчання суттєво скорочує фінансові витрати як здобувачів, так і ЗВО. Однак, навіть найкраща система освіти не є ідеальною. Не є винятком і дистанційне навчання, тому доречно зупинитись на його проблемних моментах.

По-перше, *дистанційна освіта знищує професійні якості майбутнього фахівця*. Здобувач вищої освіти не має можливості безпосередньо брати участь в обговоренні важливих питань, пов'язаних з його фаховою компетентністю (опосередковане спілкування заважає розвитку комунікативної якості, нівелюється важливість запам'ятовування інформації, відсутня практична складова, що допомагає розвивати навички для подальшого працевлаштування).

По-друге, *дистанційна освіта губить індивідуальні людські якості*. Через слабе бажання самостійно розвиватись, знаходити та користуватися інформацією втрачається пунктуальність, відповідальність здобувача вищої освіти. Саме гнучкий графік, вільний доступ до будь-яких джерел та відмова від записів є причиною цих проблем.

По-третє, *дистанційна освіта доступна не кожному*. Відсутність технічного забезпечення не дає можливості тим, хто бажає вчитися, оволодівати певними знаннями та інформацією.

Зазначені положення дають нам підстави сумніватись в ефективності дистанційної освіти щодо належної підготовки майбутніх фахівців. Однак, ми переконані, що ці моменти можна знівелювати, адже їх причини криються у кожному з учасників освітнього процесу. Головним чинником результативності дистанційних форм навчання є здатність до самоконтролю та саморозвитку, якщо здобувачеві притаманні ці якості, то ніяких проблем щодо його фахових компетентностей не буде. Не менш важливими якостями є відповідальність і пунктуальність, що лише частково залежить від ситуації і більшою мірою визначаються характером людини, її світосприйняттям та позиціонуванням у суспільстві. Треба звернути увагу й на створення належних умов для всіх здобувачів стосовно їх технічного забезпечення.

Підсумовуючи, можемо зазначити, що дистанційна освіта є ефективною й перспективною формою організації освітнього процесу. Вона повністю та остаточно не зможе замінити очне навчання (у найближчий час), однак вона є раціональним рішенням для людей, які бажають здобути освіту, але мають певні обмеження. За правильного вибору стратегії розвитку та рівномірного поширення, «домашня освіта» стане популярною та якісною, і все більша кількість людей зможе отримувати знання і здобувати професію у будь-якому місці й у будь-який час. Але треба враховувати, що здобути професію дистанційно можливо лише маючи такі якості як самодисципліна, самоорганізація, працьовитість, наполегливість, уважність і відповідальність.

Список використаних джерел

1. Дистанційна освіта в Україні: інноваційні, нормативно-правові, педагогічні аспекти : збірник праць Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Харків, 6 червня 2020 р.). Харків, 2020. 384 с.

2. Дистанційна освіта: забезпечення доступності та неперервності освіти впродовж життя : матеріали ХЛІІ Міжнародної науково-методичної конференції (м. Полтава, 9–10 лютого 2017 р.). Полтава ПУЕТ 2017). Полтава, 2017. 366 с.

3. Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія : матеріали міжвузівського вебінару (м. Вінниця, 31 березня 2017 р.) / відп. ред. Л. Б. Ліщинська. Вінниця, 2017. 102 с.

4. Троїцька Т. С, Троїцька О. М, Поправко О. В. Конструктивізм і діалог у викликах сучасній традиційній освіті. Особистісно-професійний розвиток учителя Нової української школи: світові освітні практики, український контекст: матеріали ІІ Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю (6–8 червня 2019 р., м. Мелітополь). М. : ФОП Однорог ТВ. 2019. С. 273–277.

URL:

http://eprints.mdpu.org.ua/id/eprint/4676/1/%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%97%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D0%A2%D0%9C_%D0%A2%D1%80%D0%BE%D1%97%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D0%9E%D0%9C_%D0%9F%D0%BE%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%BE%20%D0%9E%D0%92.pdf

Науковий керівник: Поправко О. В., к. ф. н., доцент, доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного.